

Carta des de la presó Oriol Junqueras

“La voluntat de càstig i venjança de l’Estat degrada la democràcia”

DIET LASH
medical
La dieta que funciona

APRIMA'T
SENSE PASSAR GANA
www.ladietafash.com
T. 973 23 31 84
C/ Sant Antoni, 41 - Lleida

Tot el mes d'ABRIL 2018
DESCOMPTA DEL 20%*

Vols formar part del nostre equip?
Envia'ns el teu CV a rrhh@ladietaproteica.com

EL PUNT AVUI+

2,50€

Edició de Lleida

DIUMENGE • 22 d'abril del 2018. Any XLIII. Núm. 14614 - AVUI / Any XL. Núm. 13484 - EL PUNT

L'ESPORTIU

Xiulada sense groc i exhibició

REI • La policia requisa samarretes grogues i l'afició blaugrana esbronca Felip VI i l'himne espanyol **FINAL** • El Barça guanya la copa amb un recital contra el Sevilla (5-0) amb un gran Andrés Iniesta

Lionel Messi i Andrés Iniesta celebrant el gol del capità del Barça durant la final d'ahir ■ EFE

Nacional

P6-7

Compte enrere per al pacte de govern

Falta un mes per evitar la repetició de les eleccions i JxCat i ERC es conjuren per fer possible la investidura

Nacional

P12

Cuixart fa una crida a una estratègia unitària

Europa-Món

P28

Corea del Nord suspèn les proves nuclears

Avui amb El Punt Avui

Amb molt de gust

Diets saludables i noves receptes en el dossier sobre gastronomia

130187-118-007-L

VIU L'HORT

CASTELLSERÀ

1A FIRA D'HORTICULTURA
21 · 22 D'ABRIL DE 2018

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Camus

“No vull parlar per dividir sinó per ajuntar. Cal rebaixar la tensió sense abandonar les conviccions de cada part.

Cal buscar una treva. Cal entendre les raons de l'adversari. Vull aquella comunitat de l'esperança en la qual les persones conviuen en llibertat perquè tancats en l'odi i la rancúnia ningú no pot escoltar l'altre...” Aquestes expressions ressonaven l'altre dia en un acte a l'Ateneu Barcelonès. Eren d'Albert Camus, en una crida cèlebre –però infructuosa– durant una conferència pronunciada a Algiers el 1956, en plena guerra d'Algèria. Les paraules de Camus, citades per l'historiador Fernando Casal, provocaven ecos inevitables i significatius entre el públic. Era un dels actes en record de l'intel·lectual francès nascut a Algèria que promou un grup de persones perquè l'Ajuntament de la ciutat li dediqui un espai públic. L'autor de *La pesta*, un home d'esquerra marcat per l'impacte de la guerra civil espanyola, va deixar sobre aquella

Va ser en el panorama polític de l'esquerra francesa dels anys cinquanta i seixanta una veu lliure i crítica

nostra tragèdia una reflexió tan lúcida com elegíaca: “Va ser a Espanya on els de la meua generació vam aprendre que es pot tenir raó i perdre, que la força pot destruir l'ànima i que, a vegades, el coratge no obté recompensa”. Camus va ser en el panorama polític de l'esquerra francesa dels anys cinquanta i seixanta una veu lliure i crítica, especialment mal vist pels mandarins de l'ortodòxia comunista del moment. L'acusaven de naïf per criticar el règim soviètic o per defensar una Algèria multicultural i d'identitats híbrides. Va causar escàndol una seva afirmació, després de rebre el Nobel de literatura el 1957, que va circular mutilada: “Entre la justícia i la meua mare, trio la meua mare.” En realitat es referia a les accions terroristes: “Ara mateix es llancen bombes als tramvies d'Algiers. La meua mare pot trobar-se en un d'aquests tramvies. Si això és la justícia, jo prefereixo la meua mare.” Era la seva manera de reafirmar que la bondat de l'objectiu no pot justificar els mitjans. Una posició moral que els dogmàtics no solen perdonar.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Valls i Tabarnier

Ferran Valls i Taberner va ser aquell historiador i polític de la Lliga que durant la guerra i sobretot en la postguerra va canviar Ferran per Fernando, va apostatar del catalanisme de la joventut, va situar l'origen dels mals de Catalunya en la figura d'Enric Part de la Riba, president de la Mancomunitat que l'havia afavorit, i amb l'article *La falsa ruta* va tirar en cara a la burgesia que s'hagués deixat enlluernar per la República i el catalanisme. No consta que tinguí cap relació de parentesc amb Manuel Valls, polític francès nascut al barri d'Horta de Barcelona el 1962 que ara sembla que aspiri a ser alcalde de la seva ciutat nadiua per Ciutadans, però si Valls i Taberner va renunciar als orígens polítics, aquest altre Valls ha renunciat als familiars. El seu avi Magí va ser un dels directius d'*El Matí*, òrgan d'Unió Democràtica de Catalunya. El seu pare, Xavier, pintor d'èxit a París, va cultivar el catalanisme. Es diu Manuel pel seu oncle Manuel Valls Gorina, músic, compositor, membre del consell assessor d'Òmnium Cultural, autor de la música

“Diuen que l'antic primer ministre francès vol governar Barcelona

ca de *Primera història d'Esther* i de les bandes sonores de *La ciutat cremada*, *Victòria* i *Companys, procés a Catalunya*. Aquella havanera inicial de *La ciutat cremada*... Va comprendre, i ara toquem nervi sensible, l'himne del Barça, amb lletra de Josep M. Espinàs i Jaume Picas.

Manuel Valls va ser primer ministre de França. Algun mèrit deu tenir. No s'arriba a primer ministre de França així com així, les coses com siguin. Un dia va visitar Perpinyà. Ràdio Arrels li va sol·licitar unes paraules. Les va dir en francès: “Un primer ministre de la República no parla en català.” *Soyez*

propres, parlez français. Des que va deixar l'alt càrrec visita sovint Catalunya i Espanya. Sembla que hi visqui. Es deixa veure molt amb Ciutadans, participa de les seves inquietuds: no al catalanisme, no a la immersió lingüística, *soyez propres*, no a l'independència, és clar. Defensa Tabarnier, territori immaterial oposat al sobiranisme encunyat per Ciutadans, el PP i Vox. Li direm Valls i Tabarnier.

No sé ni per què en parlo. Potser per arribar a aquesta broma final. Alcalde de Barcelona? Alguns, també de l'esquerra –no en va Valls va ser primer ministre socialista–, ho han celebrat: quin honor que un personatge tan important vulgui governar Barcelona. Si n'hi ha molts que pensen així, mereixen tenir-lo d'alcalde. La premsa francesa ha estat més afinada: “Valls, candidat d'un partit d'extrema dreta espanyol.” Valls i Taberner va abraçar l'ideari de José Antonio Primo de Rivera després d'haver-se oposat a la dictadura del seu pare. El Valls Tabarnier fa costat a Albert Rivera. No consten vincles familiars entre els Rivera, però semblen cosins.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Guíll, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabatè (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tyo5o5>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Un mes (un altre) d'infart

Agafin-se fort perquè ve un mes d'infart. Un mes. Clavat. El dia 22 del mes vinent, o hi ha un nou president de la Generalitat o anem a unes noves eleccions al Parlament. D'infart. D'infart perquè seran trenta dies en què pot passar de tot. No crec que a Catalunya hi hagi ara ningú, ni d'un costat ni de l'altre (si és que del que hi ha ara n'hem de dir costats), que s'atreveixi a vaticinar què pot passar. Jo fa dies que pregunto, a un costat i l'altre, com ho veuen, i si són capaços de fer cap vaticini sobre si hi haurà nou president o si anirem a eleccions. No els vull pas enganyar: guanyen, i crec que per un percentatge no pas menor, els que creuen que hi haurà, finalment, un nou president de la Generalitat. Però quan la conversa va una mica més enllà, a mi em fa l'efecte que tots aquests que vaticinen que sí, que s'investirà un nou president, em fa l'efecte, deia, que parlen

“A hores d'ara ningú, i ningú vol dir ningú, sap del cert si anirem a eleccions o si tindrem un nou president

d'un desig més que no pas de cap certa. No la tenen. I si algú els diu que la té, menteix. Per això els vaticino un mes d'infart (un mes més, de fet, hauria de dir), perquè l'independentisme continuarà fent gestos per posar en evidència que els candidats a ser investits no tenen tots els drets garantits (i és per això que no descarto un nou intent d'investir Puigdemont), i perquè l'aparell judicial continuarà

torpedinant tots i cadascun dels intents sense passar cap mena de vergonya, mentre el govern del PP s'ho mira. El torcebraç, intueixo, es mantindrà molts dies, i no hi haurà final –el final són noves eleccions, o nou candidat que no surti en cap sumari?– sense nous gestos que posin en evidència novament el tarannà democràtic –és una ironia– de l'Estat. Trenta dies. Mentrestant, tot el que sentim, vegim o llegeixin, posin-ho en quarantena. Seran càbales, la majoria interessades, i algunes en funció del que els diguin les enquestes que alguns ja estan encarregant. Cap d'elles, però, podrà preveure allò imprevisit –es pronunciarà, abans d'un mes, la justícia alemanya?, o la belga?, o...– ni les seves conseqüències. Trenta dies, trenta, i haurem aclarit algunes incògnites. La més gran, però, continuarà sense resoldre's, i és: què coi hi fan, tota aquesta gent, en presó preventiva? Fins quan?

De reüll Montse Oliva Vilà Embolica que fa fort

Des del 2003, l'any del famós *tamayazo*, quan Rafael Simancas es va quedar amb un pam de nas per la fuga de dos diputats, el PSOE no ha tingut cap més ocasió de presidir la Comunitat de Madrid. A partir de llavors, han ocupat la cadira Esperanza Aguirre, Ignacio González i Cristina Cifuentes. I cap de les barrabassades de tots ells els ha servit per millorar expectatives. Ells mateixos, amb la imatge de permanent desgavell intern, s'han encarregat de malbaratar qualsevol oportunitat de desbancar la dreta. I ara no serà una excepció.

L'esquerra madrilenya malbarata l'oportunitat de desbancar la dreta

Tampoc a l'Ajuntament els ha anat millor des que el 1989 Juan Barranco va sortir de manera abrupta de l'alcaldia. I, a la primera ocasió en molts anys de fer fora el PP, el PSOE no va ser l'escollit sinó una plataforma amb el segell mig amagat de Podem, encapçalat per Manuela Carmena. Orfe de cares

conegudes –i amb cert reconeixement–, els socialistes madrilenys van decidir rampinyar la candidata a Podem. L'alcaldesa s'està pensant si es torna a presentar, però una cosa té molt clara, si ho fa no serà amb el PSOE. I això que Pablo Iglesias també està en una situació ben galdosa després d'haver protagonitzat la segona entrega de la guerra amb Íñigo Errejón, aquesta vegada versió castissa. Gràcies a les sempre poc discretes batusses de l'esquerra, Cifuentes ha pogut gaudir d'una petita treva. A la del PP, però, se li acaba l'oxigen, si bé no és l'única que necessita respiració assistida.

Les cares de la notícia

DIRECTOR GENERAL D'UNIVERSITATS

Josep Pallarès Màster com déu mana

Els responsables de les universitats catalanes lamenten la imatge que el màster inexistent de Cristina Cifuentes està donant de la universitat. Avisen que Catalunya està blindada respecte de les falsificacions pel sistema d'acreditacions i control dels tràmits.

PRESIDENT D'ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

Joan Francesc Mira Record de Guillem Agulló

L'entitat en defensa de la llengua i la cultura al País Valencià va tornar a ser ahir protagonista amb la manifestació reivindicant un país més obert, i amb la inauguració del passeig Guillem Agulló, ara que es compleixen 25 anys del seu assassinat.

MÚSIC

Quimi Portet Festa major d'hivern

El músic va presentar divendres al vespre el seu nou disc. Sempre tan personal i inconfusible, Portet es basa en les guitarres de tota mena per reivindicar aquelles festes majors petites, i que sovint passen més desapercebudes o no són tan conegudes.

EDITORIAL

Llarena, una instrucció en demolició

Primer va ser el fort revés dels jutges alemanys quan van rebutjar l'existència del delictes de rebel·lió en l'euroordre contra el president Puigdemont. Ara la peculiar instrucció judicial que realitza el jutge del Suprem Pablo Llarena contra els dirigents polítics i socials republicans ha rebut l'últim cop des del mateix govern espanyol. El ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, nega que s'hagi dedicat un sol euro de diner públic a la consulta de l'1-O, la qual cosa desmunta l'acusació de malversació. La instrucció de Llarena cau com un cartell de cartes perquè està fonamentada en una irreal visió dels fets a partir d'uns informes de la Guàrdia Civil gens fidedignes amb la realitat.

És evident que les acusacions de violència, tumult o malversació no s'aguanten sense el prejudici ideològic en defensa de la sacrosanta unitat d'Espanya que sembla guiar la causa general del poder judicial contra l'independentisme català. Crida l'atenció, per exemple, que Llarena reclami ara a Montoro documentació, quan en les instruccions per malversació és habitual demanar la informació de la Intervenció General de l'Estat per contrastar amb la informació policial. Que no es demanés fins ara indueix a pensar que el magistrat sembla més interessat en tot allò que condueix a construir un cas per arribar a condemnes del major grau possible que a esbrinar la veritat dels fets; guiat, probablement, per un greuge personal generat pel seu sentiment espanyolista que el converteix en jutge i part. Cada dia es demostra una mica més que la instrucció de Llarena és un nyap i que té uns immensos forats de parcialitat que situa la justícia internacional independent com l'única via per defensar la vulneració de drets que s'estan produint a l'Estat espanyol.

Tal dia com avui fa...

1 any

El futur de França

Final de campanya enverinat a França. Marine Le Pen i François Fillon aprofiten l'atemptat als Camps Elisis per explotar-ne la por.

10 anys

Marxa de l'aigua

La pressió de la Plataforma mobilitza la direcció d'ERC. El govern prepara diverses accions informatives per la crisi de l'aigua.

20 anys

Judici dels GAL

El Suprem cita a declarar González i Álvarez-Cascos en el judici dels GAL. Fixa el 25 de maig per a l'inici del procés pel segrest de Marey.

Full de ruta

Jordi Grau

Una cursa de fons

Ales Espanyes s'ha endegat ja la discussió sobre qui la té més grossa –la demanda de presó per als polítics independentistes– i ha començat la guerra soterrada pel poder a Madrid. Entre el jutge del Suprem Llàena i el ministre Montoro, o el que és el mateix entre el poder judicial i el poder executiu (el legislatiu està anestesiat). Contra Montoro i per extensió contra Soraya Sáenz de Santamaría i per tant contra Rajoy per part de gent del PP –el cas *Cifuentes* té moltes coses de la baralla interna pel poder–. I no diguem entre el PP i Ciudadanos. La baralla es total i cruenta. Mentre, els socialistes continuen la seva baralla interna que va quedar soterrada però no resolta i a Pablo Iglesias li volen moure la cadira. La majoria d'aquestes coses, amb el procés català de rerefons. En parlo per això, precisament, perquè el procés del qual tant van riure els ha acabat afectant profundament. Seria per riure si no fos perquè fa plorar. Perquè tenim

Puigdemont ja té un nom previst per afrontar la investidura si continua el bloqueig, però això no s'acaba sinó que comença, som en una cursa de fons

els Jordis, el vicepresident i mig govern a la presó i l'altre mig a l'exili amb Puigdemont al capdavant. Aquesta és la clau de tot plegat, el que decideixi Alemanya sobre l'extradició del president. Sabem que no hi ha cap motiu jurídic però les pressions diplomàtiques i de tot tipus són brutals i no es pot dir mai blat fins que no és al sac i ben lligat. I el que decideixi Alemanya ens afectarà de ple. A Catalunya i a Madrid. Puigdemont és llest i dilatarà en el temps que queda la formació de govern a Catalunya. Ell és el president legítim, però sap que haurà de jugar les seves cartes i que faran tot el possible per impedir la seva investidura. Crec que ja hi ha un nom previst per afrontar el repte i que aquest o aquesta serà el nou president de la Generalitat en espera de com evolucioni tot. Perquè això no s'acaba amb cap investidura, que per cert és necessària. Això està en marxa i en veurem passar moltes, de coses. Com els empresonaments. Però el que persisteixi acabarà guanyant, és una cursa de fons...

Tribuna

M. Dolors Renau. Escriptora

Camus: fidelitat i llibertat

Un grup de persones notables ha recordat aquests dies, i vol continuar fent t'ho a Barcelona i arreu, Albert Camus: un autor d'assajos, novel·les, obres de teatre i articles que ha acompanyat les reflexions de moltes persones de la meua generació, malgrat que sovint no enteníem gaire el que llegíem. I potser és en l'actualitat quan comprenem millor el seu valor: en aquest moment de malestar i contradiccions en què semblen plantejar-se incòmodes problemes d'identitat o de pluralitat d'identitats entre les que sembla que calgui triar...

EL SEU PENSAMENT, I SOBRETOT la seva actitud vital enfront de moltes de les contradiccions inherents a aquesta situació, comuna a moltes parts d'Europa, i a moltes altres inherents al fet de viure en societat, atorguen un nou valor a un cert descobriment col·lectiu: a la presa de consciència del pes de les emocions en les conductes socials i polítiques. Recordem que la majoria de les qüestions que ell planteja no són estrictament intel·lectuals (com voldria la ra-

cionalista intel·lectualitat francesa) sinó que neixen i s'expressen com a postures vitals, arrelades en experiències familiars tan properes com la presència de la mare i l'absència del pare.

A TALL D'EXEMPLE TAN SOLS RECORDEM les paraules, extretes dels seus *Carnets*: "Cap causa, malgrat sigui innocent i justa, no podrà separar-me de la meua mare, que és la causa més important que conec en aquest món..." I aquesta altra: "Aquesta especial vanitat de l'home que vol creure i fa veure que aspira a la veritat quan de fet el que demana al món és amor..." Ambdós pensaments expressen no tan sols un respecte pels sentiments que el conformen, sinó un vincle fonamental del qual mai no es separa. I és important assenyalar que aquesta fidelitat als vincles fonamentals són els que justament li permeten pensar amb plena llibertat sense veure's obligat a encaixonar el seu pensament, el seu discurs, en qualsevol justificació totalitària.

COSTA COMPENDRE TOT L'ABAST de la

síntesi personal i intel·lectual que Camus havia de fer cada dia per no aixopugar-se sota cap dels dos discursos, sòlids com blocs de formigó, predominants en el seu moment. Ell no es tanca en cap relat complet ni autoreferent com eren en aquell moment el nazisme i el marxisme soviètic. Ambdós justificadors de greus formes de violència institucional i humana. Relats o sistemes que Simone Weil anomenà "de Majúscules", carregats de promeses d'un món futur perfecte pel qual cal sacrificar el que sigui. És com si Camus, al rebutjar aquests esquemes tancats, estigués posant en qüestió, un cop més, la vella discussió política de la relació entre els fins, els objectius que es volen obtenir i els mitjans emprats per fer-ho.

POTSER ÉS UN BON MOMENT per tornar a llegir, o llegir per primera vegada, Albert Camus. I intentar no solament el seu reconeixement com a pensador i escriptor, sinó com a referent ètic d'una determinada manera d'entendre la política i la vida col·lectiva.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'administració de justícia

■ D'un temps ençà hem vist que les sentències d'alguns jutges eren discutides per veus molt autoritzades, professors, exmagistrats, lletrats, etcètera. I això ens fa pensar que hi deu haver alguna desviació o abús en l'administració de la justícia. Sembla, doncs, que si es recorren les decisions d'alguns jutges i després d'haver seguit el curs normal dins l'estat, tot el que sembli que no s'ajusta a dret s'hauria de portar a Europa. Tot i saber que allà la justícia és molt lenta em fa l'efecte que pocs magistrats voldrien que des d'Europa els esmenessin alguna sentència. Això em fa pensar que a l'hora de dictar alguna resolució s'ho pensarien dues vegades, ja que a ningú no li agrada que li esmenin la plana, en aquest cas públicament, ni que sigui al cap de dos o tres anys. A

més d'ésser una taca a l'expedient hi ha la vergonya de no haver fet les coses ajustades a la llei. Em penso doncs que això contribuiria, i molt, a fer que la justícia fos més justa.

MIQUEL MONCUNILL
Igualada (Anoia)

Anem al terrat

■ M'agradaria proposar a l'Ajuntament de Barcelona una nova iniciativa per impulsar l'ús dels terrats dels edificis i aprofitar al màxim aquests racons que moltes finques tenen abandonats. No hi ha cap regulació oficial sobre aquests terrats més enllà que la que decideixi la pròpia comunitat de veïns. Crec que si l'Ajuntament regularitza, proposa i impulsa a utilitzar el terrat dins d'uns límits es disposaria d'un espai comunitari on poder relaxar-te, practicar ioga, prendre el sol, celebrar aniversaris o instal·lar una bugaderia comunitària sosteni-

ble. Jo proposo anar un pas més enllà i ficar la bugaderia comunitària on els veïns pagarien per ús i s'estalvien tenir una rentadora a casa. Podria funcionar gràcies a l'aigua de la pluja que es pot recollir en un contenidor i l'electricitat mitjançant la instal·lació d'una placa solar. Aquestes idees són les que gràcies al suport de l'Ajuntament les comunitats de veïns podrien avançar cap a un nou concepte d'espai aprofitable a la ciutat.

MARA CANIZARES
Barcelona

Bones notícies per a les mares

■ La Unitat de Salut Mental Perinatal de l'Hospital Clínic situat al recinte de la Maternitat de Barcelona ha obert un Hospital de Dia Mare-Bebè per a mares amb trastorns mentals al postpart. Com a mare que no va gaudir de l'embaràs idíl·lic que se li su-

posava sé l'important que és que existeixi un espai on poder dirigir-te en moments tan complicats. Complicats no només pel tema mèdic sinó també per tota la mitologia que hi ha al voltant de la maternitat. Sembla que ha de ser el moment més fabulós en la vida d'una dona, un moment exultant i meravellós on no hi ha lloc per a res fosc. Per això moltes opten per callar quan hi ha complicacions abans de ser titllades de males mares, com a poc. Els números parlen per si sols: la taxa de depressions postpart oscil·la entre el 10 i el 15% i la de psicosis, el 0,1%. Potser ja és hora de començar a entendre la maternitat de manera real, perquè negar els problemes psicològics i psiquiàtrics que se'n poden derivar no és tan sols cruel sinó una negligència en l'àmbit mèdic i una irresponsabilitat en l'àmbit social.

MARIA FUSTER
Barcelona

La frase del dia

“El Codi Penal concreta què es considera delictes de terrorisme. Per si s’hi ha de reflexionar” (piulada a Twitter)

Juan Ignacio Zoido, MINISTRE DE L'INTERIOR

Tribuna

Imma Tubella. Catedràtica de comunicació

Catalunya, causa europea

Com ja han dit moltes veus, les picabaralles partidistes, en aquests moments, no solament no toquen sinó que són contràries a la transversalitat de la gent que surt al carrer que no té res a guanyar ni a perdre pel que fa a vots o quotes de poder. La marea groga de fa una setmana ho té clar, hi és quan se la necessita, en peu de pau i amb el somriure als llavis però reivindicant amb contundència que vol, que volem, el retorn de la democràcia, els presos a casa i el president Puigdemont investit al Parlament. Qualsevol altra cosa és normalitzar una situació que és una vergonya en l'Europa del segle XXI. Una vergonya que els demòcrates de veritat no podem acceptar.

VIVIM MOMENTS DIFÍCILS. Quan la meua mare de 91 anys em pregunta què és el 155 li he de dir, ras i curt, perquè m'entengui, que el 155 és un estat d'excepció, com els que va viure en ple franquisme. Quan em parla d'on és la justícia que no condemna aquesta situació, ans el contrari, jo li he de dir que li hem perdut la confiança, que no és la nostra justícia, que és la d'un estat que no respecta la separació de poders i que engarjola impunement polítics, rapers o herois de la lluita antiterrorista. I quan finalment, sense esma, em diu que Europa no pot permetre el que està passant en un dels seus estats membres, jo li he de recordar que tot i que ella era una nena, segur que va viure la decepció del seu pare quan l'Europa dels anys trenta va mirar cap a una altra banda durant la Guerra Civil, deixant que s'instal·lés una dictadura feixista. I ho va pagar car. De la mateixa manera que pagarà car fer l'orni amb els refugiats o fer servir diferents vares de mesurar a l'hora de condemnar o acceptar el que succeeix a Turquia o a l'Estat espanyol.

LLUNY DE MEDIAR, que hauria de ser el seu paper, les institucions europees i

els seus dirigents han pres partit. No ens hauria d'estranyar, el partit al poder a Europa és el Partit Popular Europeu, que ocupa els llocs més importants de la Unió. Silenci vergonyós de les institucions i els seus líders i agraïment profund pels diputats europeus que conformen la plataforma Diàleg UE-Catalunya, perquè entre altres coses, consideren que Catalunya és una causa europea.

MALGRAT TOT, JO SEGUEIXO amb el meu optimisme discret perquè la gent no ha fallat mai durant aquest llarg procés i perquè si fa un any m'haguessin dit que Catalunya faria portades internacionals i obriria els informatius de les cadenes de televisió de tot el món, dia rere dia, no m'ho hauria cregut. D'altra banda, els exiliats fan la seva feina i els presos ens recorden que no podem defallir perquè, com diu la campanya d'Òmnium, qualsevol de nosaltres podria ser

“Els exiliats fan la seva feina i els presos ens recorden que no podem defallir perquè qualsevol de nosaltres podria ser un d'ells

un d'ells. Potser no ho entenem tot, potser en algun moment no hem encertat el camí, potser no es poden posar totes les cartes sobre la taula, però el procés continua més viu que mai i estem cada vegada més acompanyats.

I SI DUBTEU, COSA MOLT HUMANA en aquest període tan convuls com esperançador, tinc una recomanació per a aquest Sant Jordi. Busqueu *La Matemàtica de la Història. Alexandre Deulofeu o el pensador global*, de Juli Gutiérrez, net de l'autor, que ha fet l'impossible per rescatar l'obra del seu avi de l'oblit, enterrada per l'ortodòxia acadèmica contra la qual en Deulofeu va lluitar incansablement, lluita que comparteixo. Ell va situar la fi de l'Imperi espanyol l'any 2029, tot i que va advertir que anys abans s'obriria la possibilitat de la independència de Catalunya perquè Espanya viuria una decadència a tots nivells prèvia al col·lapse final, coincidint amb un moment en què Alemanya agafaria les regnes d'una Europa en transformació, una Europa que abandonaria la comunitat d'interessos, interessos d'uns quants, és clar, i que optaria per la comunitat de valors, per la solidaritat i pel respecte de la voluntat dels seus pobles. Una Europa on, segons Deulofeu, els antics imperis anglès, francès i espanyol desapareixeran definitivament.

SEGUIM, DONCS, I AVIAT sabrem si aquesta vegada l'Alexandre Deulofeu, amb els seus complicats càlculs matemàtics per establir els cicles de la història, també l'encerta.

AHIR, QUAN VAIG COMENÇAR aquest article, la mare, vella republicana i independentista, encara preguntava. Avui descansa en pau embolcallada amb la bufanda groga teixida pel grup de teixidors i teixidores de Palau de Plegamans.

De set en set

Jaume Oliveras

Ficció

Cap de setmana festiu, malgrat els temps no estan gaire per la lírica. Parades arreu, amb històries relligades per atraure

les mans i les butxaques més resistents. Sentiments al cor i el groc manifestant desitjos de llibertat. Un Sant Jordi diferent, amb el drac fumejant i donzelles i cavallers a la presó o a l'exili.

Hi ha gustos per a tothom, però el millor llibre de ficció no és a les llibreries: s'està escrivint en un racó de Madrid, capítol rere capítol, sense saber com afrontarà el final ni si caldrà posar-lo a les lleixes de comèdia o de tragèdia. La trama és la caiguda d'un règim i de les famílies que l'han sustentat durant anys i panys. Tot, les escorialles d'allò que fou conegut com franquisme. És un relat coral de ficció que no té cap ni peus, amb giragones inesperades i fins i tot impossibles. Si no fos que la realitat és la que és i molta gent la pateix en pròpia pell, seria per esclatar a riure. Informes policials sustentats en el no-res, acusacions judicials sense fonaments tangibles, delictes d'odi sense odi ni delictes, agressors agredits (i viceversa), malversació que no afecta un euro, títols nobiliaris i universitaris comprats i venuts a les fires medievals; res no falta en un argument de ficció que, per a més misteri, no sabem qui n'escrirà el darrer capítol.

Aquest gran llibre de ficció (gran pel volum, no pas per l'argument) no el busqueu entre les piles que fullejareu avui i demà. No ha arribat a temps. Quan sigui el moment, el publicarà una flamant editorial domiciliada a Sant Esteve de les Roures i ja en tindrem notícia. Per cert, diuen que en aquest poble s'ha obert un gran debat entre els vilatans per si el nom oficial és “de Roures” o “de les Roures” i que es proposen fer un referèndum per decidir-ho. Un altre problema a la vista.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Article d'Oriol Junqueras des de la presó

El vicepresident lamenta que l'Estat apliqui "venjança" i proposa "diàleg, consens i pacte"

La conya virtual de Sant Esteve de les Roures

El poble que es va inventar la Guàrdia Civil per exagerar la violència triomfa a les xarxes socials

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Compte enrere

TERMINIS • Avui falta un mes exacte per a la data límit per intentar trobar un acord que permeti una investidura i un govern **RELLOTGE** • Hi ha temps per fer la votació fins a la mitjanit del dia 22 de maig i si no es convocarien eleccions immediatament **OBJECTIU** • JxCat i ERC es conjuren per evitar uns nous comicis

Marc Bataller
BARCELONA

El *deadline* s'acosta. Avui queda exactament un mes perquè els partits sobiranistes puguin trobar el desllorigador per investir un president i configurar un govern. A l'abisme hi ha l'amenaça d'unes noves eleccions, que ningú no vol, però que tampoc ningú no s'atreveix a descartar. El comte enrere fins al 22 de maig comença.

Ja fa setmanes que JxCat i ERC han pactat el nou full de ruta de l'executiu i també l'estructura que tindrà, tant a Catalunya com a l'exili, amb el Consell de la República. Després de quatre investidures fallides –Puigdemont, dos cops Sánchez i Jordi Turull–, els esdeveniments feien presagiar que per Sant Jordi hi hauria nou president. Un cop el jutge del Suprem Pablo Llarena impedís, per segona vegada, el ple de Jordi Sánchez, tot estava preparat per prémer el botó del famós pla D, el nou candidat "efectiu" que pogués ser investit sense cap pro-

blema i activés un nou govern que, de retruc, servís per aixecar aquesta llosa immensa que és el 155.

Però l'alliberament de Puigdemont de la presó d'Alemanya i la negació de la justícia alemanya del delictes de rebel·lió i de la violència han fet tornar la partida a la casella de sortida. El pla A, Carles Puigdemont, torna a estar sobre la taula de JxCat com l'opció més factible. La formació sospesa aprovar la reforma de la llei de presidència –que permet la investidura a distància– en lectura única i celebrar un ple a inicis de mes de maig per jugar aquesta carta, que consideren la més potent i la que posa contra les cordes l'Estat.

Amb tota la probabilitat aquesta normativa seria recorreguda a l'instant pel Tribunal Constitucional i la investidura de Puigdemont podria quedar en un simple gest. Llavors podria ser quan JxCat es decidís pel pla D i es desencallés la situació. De moment, l'organització no vol parlar d'aquesta possibilitat ni tampoc de qui seria

el substitut però han sonat noms com ara Elsa Artadi, Marta Madrenas i Ferran Mascarell. Això sí, asseguren que hi ha temps, encara que els marges són bastant estrets.

Segons fonts del Parlament, hi ha temps fins al dia 22 de maig per poder celebrar el ple d'investidura, però la votació hauria de ser abans de la mitjanit d'aquell dia.

Puigdemont es planteja tornar a explorar la seva investidura

La CUP es mostra completament partidària de votar Puigdemont, com ha anunciat reiteradament les últimes setmanes. Això sí, demana que no s'aposti per un pla D i que es faci cas omís de la decisió del TC si tomba la investidura del president legítim, perquè seria la manera de demostrar que el nou executiu és republicà, segueix el mandat de l'1 d'octubre i fuig de l'autonomisme. Si per contra JxCat i ERC es

decanten per un altre candidat, els cupaires també han repetit per activa i per passiva que només donarien el seu sí sempre que hi hagués més elements de República en el pacte de govern.

Efectivitat

De moment les negociacions entre JxCat i ERC s'han congelat mentre es tramita la reforma de la llei de presidència, però els republicans no comparteixen la jugada de dilatar la investidura i reclamen que hi hagi immediatament un president i un govern efectiu per començar a treballar, tornar a ocupar les institucions i així eixamplar la base independentista. Segons la seva opinió, no es pot allargar més el 155 perquè La Moncloa podria tornar a actuar en qualsevol moment i atacar elements tan sensibles com TV3 –com ja ha insinuat Cs els últims dies. A més, consideren que l'aprovació de la nova llei de presidència ha d'anar acompanyada de la reforma del reglament de la cambra, que requereix

uns terminis molts més llargs. Però si finalment es fes aquesta investidura de Puigdemont –continuen els republicans–, el TC la tombaria en el minut zero i no serviria per a res.

Si el TC tomba la llei de presidència es podria activar el pla D

ERC defensa que aquest nou executiu podria *guardar* la cadira a Puigdemont i esperar que al cap d'un temps pogués ser investit amb totes les garanties i les normatives reformades.

El denominat pla D només podria tirar endavant, en segona votació, si es continués permetent el vot delegat de Puigdemont i si s'aprovés també el del conseller Antoni Comín –és possible que regis-

tri la sol·licitud els pròxims dies. JxCat i ERC argumenten que no hi hauria d'haver problemes perquè la reactivació de l'euroordre fa que no puguin sortir d'Alemanya ni Bèlgica, respectivament, i, per tant, hi ha una "incapacitat efectiva" per poder votar. Si finalment la CUP es desmarqués i també es vetés els vots delegats de Puigdemont i Comín, una altra maniobra seria intentar convèncer els comuns. El mateix Comín, abans que se suspengués el segon ple per a Sánchez, ja va demanar a la formació de Xavier Domènech que cedís dues abstencions "perquè la repressió i la vulneració de drets no siguin el que determini les majories al Parlament". Aquesta hipòtesi, però, s'albira molt complexa perquè En Comú Podem ja ha avisat que només es plantejaria un canvi d'opi-

L'APUNT Monsieur bajanades

Jordi Panyella

Algú del sector unionista amb un clar ànim de mofa cap a Carles Puigdemont ha arribat a dir que la seva acció política ocuparà molt poques línies als llibres d'història. Aquest mateix personatge deu estar d'acord que la ressenya de Manuel Valls mereixerà la mateixa sort, perquè dos anys i mig de presidir el govern de França no dona per gaire. Tot i aquest currículum de focs d'artifici de

feita major de tercera, els espanyolistes s'abracen a Valls per conquerir Barcelona. Tothom tranquil, el nivell del personatge és el següent: en l'última manifestació de Societat Civil Catalana Valls va dir que la seva gran preocupació per la independència és que "el meu estimat Barça" no jugui contra el Madrid. Com ell mateix va dir aquell dia, "bajanades".

A la pàgina anterior, Puigdemont, després de sortir de la presó d'Alemanya; i al costat, Sabrià (ERC) i Artardi (JxCat) ■ ARXIU

nió si ERC proposés un candidat.

Una altra alternativa si hi ha aquest vet seria que Puigdemont i Comín renunciessin a l'acta de diputat, però aquesta possibilitat és també complica-

da perquè Puigdemont perdria llavors la potestat per poder ser escollit president, ja sigui ara o més endavant.

Si s'acabessin esgotant els terminis, les eleccions es convocarien automàti-

cament i se celebrarien el diumenge dia 15 de juliol, coincidint, curiosament, amb la final del mundial de futbol de Rússia.

Tothom vol evitar aquest escenari i ahir el president del grup del

PDeCAT a l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Trias, es mostrava convençut, en una entrevista amb Efe, que "el 22 de maig hi haurà govern" i que serà Carles Puigdemont qui decidirà qui serà

el nou president.

Mentre des de Catalunya s'intenta guanyar la cursa al rellotge, ahir Mariano Rajoy va assegurar que fa "tot el possible" perquè Catalunya "recuperi la normalitat i la sensatesa" i

va tornar a parlar de diàleg, però sempre en el marc de la "lei, que això és la democràcia, l'estat de dret i els valors en què es funden Europa i Espanya". És a dir, res de dret a decidir i menys de referèndum. ■

180821-80821

EDICIONS PAR CIR SELECTES

LLIBRES PAR CIR

Tria el teu llibre amb nosaltres!

Àngel Guimerà, 74 · 08241 Manresa · Tel. 93 873 38 82 · www.parcir.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sense temps per pair

ESDEVENIMENTS • La política catalana viu instal·lada en un autèntic carrusel marcat per les ingerències de l'Estat i els tribunals **COMICIS** • Des de les eleccions del 21-D ja hi ha hagut tres candidats fallits a la presidència i més empresonaments i marxes a l'exili **JUSTÍCIA** • També hi ha hagut algunes petites victòries, com ara la negació de la rebel·lió per Alemanya

M.B.
BARCELONA

Màrius Serra fa servir una metàfora sobre la política catalana que resumeix perfectament l'escenari que estem vivint. En una entrevista recent en el programa *Al cotxe*, de TV3, explicava que els catalans no hem tingut temps de pair perquè cada dia ens fan empassar més i més coses. L'activitat des de les eleccions ha estat i és tan frenètica que els esdeveniments canvien d'un dia per l'altre i les estratègies també salten pels aires, sobretot per les ingerències del govern espanyol i la justícia.

21 de desembre

■ Tot i ser unes eleccions imposades per Rajoy i tenir polítics a la presó i a l'exili, l'independentisme s'imposa i JxCat, ERC i la CUP obtenen la majoria absoluta —encara que Ciutadans és la força més votada—. La llista de Puigdemont, que aposta obertament per la restitució del govern destituït pel 155, aconsegueix 34 diputats, els republicans, 32 i els cupaires, 4.

17 de gener

■ Es constitueix el Parlament amb Roger Torrent (ERC) al capdavant. El nou president adverteix que cal respectar l'expressió de les urnes i ofereix col·laboració i diàleg a l'oposició en una sessió plenària marcada per l'absència dels diputats que són entre reixes i a l'exili. Mentrestant, JxCat i ERC ja tenen enllestit un acord per investir Puigdemont.

22 de gener

■ Puigdemont surt per primer cop de Bèlgica i va a Dinamarca per internacionalitzar el procés. La fiscalia demana que s'activi l'euroordre, però el jutge ho denega perquè assegura que el president vol ser detingut per facilitar la seva investidura.

30 de gener

■ Roger Torrent suspèn el ple d'investidura de Puigdemont fins que es pugui celebrar "un debat amb garanties i efectiu". Aquesta decisió provoca friccions entre JxCat i ERC perquè els de Puigdemont consideren que la sessió s'hauria d'haver fet tot i les amenaces del TC.

31 de gener

■ Es filtren uns missatges de mòbil entre Puigdemont i el conseller To-

La investidura fallida de Jordi Turull el mes passat ■ EFE

4

intents d'investidura s'han realitzat els últims mesos: Carles Puigdemont, Jordi Sánchez, dos cops, i Jordi Turull.

ni Comín en què el president admet que se sent "sacriat". Sectors espanyols ho interpreten com el final del procés, però Puigdemont assegura que no es farà enrere.

21 de febrer

■ L'exdiputada de la CUP Anna Gabriel no es presenta per declarar al Suprem i s'exilia a Suïssa.

1 de març

■ Puigdemont retira la seva candidatura i proposa Jordi Sánchez, i el

Parlament també avala l'1-O i legitima Puigdemont com a president.

9 de març

■ El jutge Pablo Llavrenna no deixa sortir Sánchez de la presó per anar al ple d'investidura i Torrent l'ha de suspendre.

21 de març

■ Sánchez deixa de banda la seva candidatura i obre la porta perquè Jordi Turull pugui ser el nou president.

22 de març

■ JxCat i ERC acorden celebrar urgentment el ple d'investidura abans que Turull i altres polítics tornin a declarar al Suprem. La CUP, però, no vota a favor de Turull, que no és escollit president.

23 de març

■ Llavrenna ordena que tornin a ingressar a la presó Jordi Turull, Josep Rull, Dolors Bassa, Raül Romeva i Carme Forcadell, mentre que Marta Rovira s'exilia. El magistrat també processa els que considera els 25 caps del procés i reactiva les ordres internacionals contra Puigdemont i els consellers.

24 de març

■ No es pot celebrar la segona volta d'investidura de Turull i Torrent fa una crida a bastir un front que superi els blocs i defensi la democràcia i els drets bàsics.

25 de març

■ Puigdemont és detingut a Alemanya quan anava de Finlàndia cap a Bèlgica per posar-se a disposició de la justícia arran de la reactivació de l'euroordre. Es convoquen manifestacions i protestes. L'endemà, el jutge decideix que continuï en presó provisional mentre no es resolgui tot el procediment.

1 d'abril

■ Els comitès de defensa de la República (CDR) aixequen barreres de peatges i protagonitzen marxes lentes. La fiscalia els posa en el punt de mira i alerta que poden cometre rebel·lió. Dies més tard es detindrà una noia acusada de terrorisme.

5 d'abril

■ La justícia alemanya deixa en llibertat Puigdemont, troba inadmissible la imputació pel delictes de rebel·lió i no hi veu violència. Just en sortir de la presó, el president demana diàleg.

13 d'abril

■ Llavrenna torna a bloquejar la investidura de Sánchez, que els partits havien reactivat després que l'ONU instés a garantir els drets del diputat, i el Parlament decideix querellar-se contra el jutge.

16 d'abril

■ Centenars de milers de persones surten al carrer per reclamar l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Oriol Junqueras

Vicepresident de la Generalitat, des de la presó d'Estremera

Manifestants davant de la conselleria d'Economia el 20 de setembre de l'any passat ■ JOSEP LOSADA

Persistiu perquè nosaltres persistirem

Un dia més, a Estremera. Aquí, tots els dies s'assemblen. Aquestes quatre parets de formigó són el meu espai vital des del 2 de novembre del 2017. I el de la resta de companys empresonats. O els de Soto del Real o el de la Carme i la Dolors a Alcalá Meco. Aviat farà sis mesos d'aquest captiveri. Malversació i rebel·lió, aquests són els delictes que, a hores d'ara, insisteix a atribuir-nos el Tribunal Suprem, delictes que podrien sumar penes de presó de fins a 38 anys. La pena, però, ja ens l'estan aplicant i agreujada, privats de llibertat i a 600 quilòmetres de casa, un càstig addicional per a les nostres famílies i amics.

El govern espanyol ha reconegut repetidament que no hi ha malversació perquè no es va gastar ni un euro públic en el referèndum de l'1 d'octubre. Ho afirmen els qui autoritzaven tots i cadascun dels pagaments d'una Generalitat que, tot i exhibir una gestió econòmica i financera exemplar, va ser intervinguda. I ara hem constatat que la justícia europea no veu rebel·lió per enlloc malgrat les pressions de tota mena de l'Estat espanyol. Senzillament,

entre d'altres, perquè la rebel·lió es fonamenta en l'exercici de la violència, violència que (per molts artificis que facin) mai ha existit per part dels ciutadans ni del govern de Catalunya, mai. L'única violència és la que el món va poder veure: la policial contra milers i milers de ciutadans pacífics, que fins i tot va arribar a denunciar el PSOE després del 1-0, quan volia reprovar la vicepresidenta Sáenz de Santamaría per aquest motiu. Si els delictes dels quals ens acusen no se sostenen, aleshores perquè es manté una mesura tan dràstica com la presó incondicional contra tots nosaltres? Han invertit la càrrega de la prova, som culpables a menys que demostrarem el contrari?

La meua presó i la de la resta de companys només es pot interpretar com una voluntat de càstig, de venjança, per part d'un Estat cada dia més autoritari, que degrada la democràcia i posa en qüestió els drets i les llibertats. El que efectivament es va fer a Catalunya va ser un referèndum d'autodeterminació que va tenir com a principal protagonista, papereta en mà, més de dos milions de ciutadans pacífics. Malgrat els

condicionants per anar a votar, malgrat les impactants imatges que circulaven des de primera hora, malgrat les amenaces de multes indiscriminades, malgrat les restriccions de tota mena a la voluntat de votar, els ciutadans van votar massivament, més que en les eleccions europees per exemple. Des de quan votar és un delictes? Què està passant?

Tothom sap que els ciutadans van votar de manera exemplar, pacífica, endreçada, suportant estoicament les dificultats per exercir el seu dret a vot. No només les tècniques i logístiques, també una esgarrifosa pluja de cops com les que es van poder veure en tants i tants col·legis de Barcelona, de l'Ebre, del Vallès, de Girona o de Lleida. El que més m'enorgulleix és que la resposta ciutadana sempre va ser pacífica, sempre. Una actitud cívica que corrobora una trajectòria inequívocament pacífica i democràtica, com hem vist en totes i cadascuna de les mobilitzacions multitudinàries que ha viscut el país. Sempre ha estat així, sempre ho hem volgut així. És una de les nostres senyes d'identitat, ser gent de pau.

Jo també vaig votar l'1 d'octubre a Sant Vicenç dels Horts. No em va ser possible votar al meu col·legi perquè la policia l'havia ocupat. De manera que senzillament vaig optar per votar en un altre col·legi on no hi havia cap impediment. Tot i que em vaig haver d'esperar perquè havia caigut el sistema informàtic, prop de vint minuts, xerrant distesament amb els veïns que hi havia al col·legi electoral. Somriures de complicitat i moltes fotos que em demanaven els veïns van amenitzar l'espera. Un cop vaig haver votat em vaig acomiadar de tothom, amb constants encaixades de mans, i vaig anar cap al Palau de la Generalitat.

El mateix puc dir del 20 de setembre. Aquell dia vaig anar al Departament d'Economia, com a conseller d'Economia, travessant sense cap problema ni incident una marea humana que es va concentrar davant de l'edifici. Vaig entrar per la porta, em vaig interessar per la situació dels companys detinguts, vaig procurar parlar amb tothom i aportar calma i serenitat en un moment difícil i vaig tornar a sortir de l'edifici tal com havia entrat, per la

porta principal. Acte seguit vaig anar a la seu de la secretaria d'Hisenda, on hi havia Lluís Salvadó, que havia estat detingut per la Guàrdia Civil. Novament em vaig interessar per la situació i el vaig poder saludar davant agents de paisà que el tenien sota custòdia. Cap incident tampoc. Vaig entrar i vaig sortir també per la porta principal.

Des del primer dia que es va iniciar el procediment judicial hem constatat com es forçava el Codi Penal que, no ho oblidem, no preveu en cap cas la celebració d'un referèndum entre els tipus penals tipificats. Des del primer dia hem vist com es pretenia castigar unes idees que són legítimes i que defensen uns partits que, com ERC, són legals, excepte quan va ser prohibit per la dictadura. Nosaltres, demòcrates per damunt de tot, som republicans, som independentistes i volem la justícia social i la prosperitat per al conjunt dels nostres ciutadans. Aquests són els nostres objectius. No ens n'hem amagat mai.

I és per això, perquè som demòcrates, que el més preocupant d'aquesta situació és l'evidència d'una regressió democràtica que s'accentua, d'una retallada progressiva dels drets i llibertats,

El més preocupant de la situació és l'evidència que s'accentua la regressió democràtica

d'una injustícia manifesta que avui paguem nosaltres però que deixa la porta oberta que l'acabin pagant el conjunt dels ciutadans i que deteriori cada cop més un sistema democràtic que hauria de ser garant dels drets i llibertats de tots i que avui no ho és.

Els problemes polítics demanen diàleg i consens, demanen pacte, demanen voluntat de conciliació, demanen respecte per a tothom. I demanen, sobretot demanen, solucions democràtiques que, en primera i darrera instància, impliquen escoltar i respectar l'opinió dels ciutadans. Mai renunciaré a les meves conviccions pacifistes, de la mateixa manera que mai renunciaré a una democràcia de qualitat i tampoc als meus ideals que em van portar a ser d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ni jo, ni cap dels meus companys. Com espero que tampoc ningú hagi de renunciar mai als seus ideals, coincideixin o no amb els meus.

Una abraçada a tots! I tingueu sempre present que cal persistir, perquè jo i la resta de companys i companyes empresonats persistim. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cuixart insta a “l’estratègia unitària” contra l’abús de l’Estat

El president d’Òmnium denuncia la banalització del terrorisme ■ Convida tothom a participar en l’acte ‘Cultura contra la repressió’, avui a Santa Perpètua de Mogoda

R.G.A.
BARCELONA

El president d’Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, tancat a la presó de Soto del Real des de fa mig any, va fer una crida ahir als partidaris de la República Catalana a fer pinya contra la repressió de l’Estat espanyol, just en el moment en què els presos polítics catalans estan plantant cara al Tribunal Suprem (TS) i quan falta un mes perquè expiri el termini per formar govern o anar a unes noves eleccions.

“La causa de Catalunya és cada dia més una causa internacional per la democràcia i la llibertat, i contra l’abús de poder de l’Estat espanyol, que violenta el Conveni Europeu dels Drets Humans i el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. L’estratègia unitària és l’únic camí possible per fer-hi front. Fins a la resolució política d’un conflicte polític, fins al ple

La xifra

11.30

És l’hora que comença avui la jornada ‘Cultura contra la repressió’, a Santa Perpètua de Mogoda.

reconeixement del mandat democràtic del poble de Catalunya”, diu Cuixart en una carta des de la presó amb data d’ahir.

El president d’Òmnium remarca: “Les declaracions indagatòries al Suprem han ratificat que els presos no som la representació de cap derrota, sinó un altaveu per denunciar l’autoritarisme i recuperar un futur sense renúncies.” I ratifica que “l’única violència de l’1 d’octubre va ser la violència policial: 87 milions d’euros públics invertits a ferir 844 votants pacífics”. “No renunciarem a exercir drets fo-

namentals, perquè votar, expressar-se o manifestar-se no és cap delictes”, hi afegeix Cuixart, que posa com a exemple de l’últim capítol d’aquest #Demà-PotsSerTu el fet que alguns equiparessin a la violència el fet de xiular l’himne espanyol en la final de la copa del Rei. “Mai acceptarem la banalització del terrorisme”, subratlla.

El president d’Òmnium lamenta el “càstig afegit” de no poder viure la diada de Sant Jordi en llibertat i va definir la cultura com el “millor antídote contra el totalitarisme”. Per aquesta raó va convidar tothom a participar avui en l’acte *Cultura contra la repressió*, organitzat per Òmnium, que es farà a Santa Perpètua de Mogoda, la localitat on va créixer. Hi participaran músics com ara Els Catarres, Gossos i la Companyia Elèctrica Dharma; actors com David Selvas, i actrius com Anna Sahun. ■

Manifestació contra el captiveri dels presos polítics, al gener a Barcelona ■ ORIOL DURAN

Rajoy demana a les Illes que no segueixin l’exemple català

El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, va aprofitar ahir la convenció del Partit Popular (PP) sobre turisme que es va fer a Palma per carregar contra el govern català. Amb referència al requisit de saber català per treballar en el sector sanitari a les Illes Balears, Rajoy va acusar l’executiu de Francina Ar-

mengol d’“inventar-se problemes” i de generar divisió, i va advertir que “l’última cosa que necessiten les Balears és seguir l’exemple de divisió, enfrontament i invenció de problemes que tantes dificultats està causant a tots els catalans”. “Els –va dir el president del govern espanyol referint-se als governants ca-

talans i balears– prefereixen veure en lloc d’una oportunitat i convertir-la en un dic d’incomprensió en lloc de ser un canal per a la convivència.” Rajoy va assegurar que el seu govern fa tots els possibles perquè Catalunya recuperi la “normalitat” i la “sensatesa” i tornin les empreses.

El director d’El Punt Avui, Xevi Xirgo, entrevista el president del Parlament de Catalunya
Roger Torrent

EL PUNT AVUI+
T E L E V I S I Ó

Diuenge, a les 21 h, a El Punt Avui Televisió, i el dilluns 23 d’abril se’n publicarà un ampli resum al diari El Punt Avui

Segueix-la també a www.elpuntavui.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'opció de Valls a Barcelona aixeca menyspreu i recels

■ Els partits retreuen a Ciutadans que pensi en algú que no coneix la ciutat per aspirar a l'alcaldia de la capital catalana ■ El PSC proclama Collboni, que arrenca prometent pisos d'habitatge social

Jordi Panyella
BARCELONA

Sense ser candidat a res, sent només un globus sonda que Ciutadans encara està mesurant fins a quina altura pot arribar o si rebotarà en plena ascensió, l'ex-primer ministre de França Manel Valls ja marca els primers embats del que serà una llarga i dura batalla per l'alcaldia de la ciutat de Barcelona. L'aparició divendres del nom de Valls com a possible cap de llista del partit taronja per a Barcelona, confirmada ahir pel mateix Albert Rivera, va aixecar ahir reaccions de la pràctica totalitat dels partits amb representació al consistori del cap i casal, amb posicions que van anar del menyspreu més absolut a la idea de posar un nouvingut a dirigir Barcelona fins al recel sobre l'impacte que pot tenir en el votant la figura del polític francès nascut fa 56 anys al barri d'Horta.

El que va triar l'opció del menyspreu va ser Jaume Collboni, que ahir va ser ratificat per la federació de Barcelona del PSC per liderar la llista del partit a les municipals. Sense citar-lo directament, l'alcaldable socialista va titllar Valls de fracassat. En el discurs que va fer per agrair la confiança del par-

Jaume Collboni després de ser proclamat candidat del PSC a les pròximes eleccions municipals ■ TONI ALBIR / EFE

tit, Collboni va reivindicar la importància de la figura de l'alcaldable de Barcelona i va dir que aquest càrrec no es pot concebre "com un premi de consolació de carreres polítiques fracassades", amb una clara al·lusió a l'ex-primer ministre francès, que prové de la mateixa família ideològica que els socialistes catalans, tant que en les eleccions europees del 2014 va participar en l'acte principal de campanya on va ser fortament ovacionat.

Collboni també es va re-

ferir indirectament a Ciutadans per retreure'ls el fet que la designació de Valls suposa fer saltar pels aires el sistema d'elecció per primàries que el partit taronja havia imposat com a mostra de funcionament democràtic intern.

Aquesta va ser, precisament, la mateixa crítica que va deixar anar ahir el president del Partit Popular de Catalunya, Xavier García Albiol, que va retreure a Rivera el fet d'haver aparecat les primàries. "Això demostra que a Ciutadans es fa exclusiva-

ment allò que diu el seu cap", va afirmar García Albiol.

La reacció també va venir del costat de PDeCAT, que sí que està immers en un procés de primàries. Un dels seus alcaldables, Carles Agustí, va reaccionar amb recel a la irrupció del nom de l'ex-primer ministre francès demanant a ERC que reaccioni davant aquesta possibilitat i accedeixi a fer una llista unitària del sobiranisme per fer front a Ciutadans. Amb més tranquil·litat, i "sorpresa", va reaccionar l'altre alcaldable del PDeCAT, Neús Munté, que va subratllar el fet que Valls va ser "rebutjat pel mateix Partit Socialista francès", i va posar l'accent en el desconeixement que el polític francès té de la ciutat on va néixer fa 56 anys. "Això diu molt de la connexió de Ciutadans amb la ciutat de Barcelona", va reblar Munté.

El talent, segons Rivera

Per la seva part, el líder de Ciutadans, Albert Rivera, va confirmar ahir en un acte de partit a San Lorenzo del Escorial que la seva formació treballa per incorporar Manuel Valls i que no serà l'únic fitxatge de fora del partit, ja que la idea és "incorporar molts independents a les llistes". Segons Rivera s'ha de prioritzar "el talent" i per això el partit ha d'estar obert a incorporacions com les de Valls, una opció que va dir que confia que "acabi arrelant". El líder taronja va dir que amb aquestes incorporacions, Ciutadans pretén allunyar-se del model de partit del PP i el PSOE, i reformular el que ha de ser un partit. ■

Viatge al centre dels barcelonins

Una promesa, la primera: "Construiré 1.000 habitatges de lloguer a preu assequible cada any." Així va arrencar ahir Jaume Collboni la seva precampanya electoral en un recorregut que serà llarg però que, segons el seu discurs davant la militància socialista, pretén ser un viatge a l'espectre del centre polític per recollir vots de tots els costats. De manera clara i directa, el ja alcaldable del PSC a Barcelona va apel·lar als votants dels

comuns desencantats amb la gestió d'Ada Colau, també als votants de Ciutadans per convèncer-los que l'opció socialista és la de fer una ciutat "d'integració, multicultural, bilingüe i d'identitats compartides" i, finalment, va fer una crida als "catalanistes constructius i pactistes" amb el missatge que "amb l'opció socialista el catalanisme també avançarà". Collboni es va definir com un "patriota de Barcelona".

Del 27/04 a l'01/05, per 4,95 €, al quiosc amb El Punt Avui.

Perquè si els nostres polítics no tenen llibertat, no hi haurà llibertat per a cap de nosaltres.

Compra el domàs, col·labora amb Òmnium.

EL PUNT AVUI+

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El municipi que ho té tot

SANT ESTEVE DE LES ROURES • El poble inexistent esdevé un fenomen viral per l'informe de la Guàrdia Civil sobre la suposada violència independentista que el cita **EQUIPAMENTS** • A les xarxes té ajuntament, universitat, hospital i bisbat

Redacció
BARCELONA

El 28 de març passat naixia un poble inexistent que avui ja és un dels més coneguts de Catalunya i, segur, el més actiu i dinàmic del país. Això sí, tot virtual. Aquell dia, el diari madrileny *El Mundo* publicava l'informe que la Guàrdia Civil havia fet arribar al Tribunal Suprem per demostrar fins a 315 suposats actes de violència i agressió independentista a agents del cos al voltant del referèndum de l'1 d'octubre.

Segons l'informe policial, l'episodi més violent de l'1-O s'havia produït al municipi de Sant Esteve de les Roures, on "un dels manifestants, que ja havia agredit altres agents, va aprofitar la caiguda d'un d'ells, que va quedar totalment indefens, per donar-li una brutal puntada de peu a la zona posterior del cap. En aquell mateix lloc, el conductor d'una motocicleta va intentar atropellar un policia i robar-li l'arma reglamentària". Si no fos que Sant Esteve de les Roures no existeix.

Però en molts pocs dies, aquest poble, segons la Viquipèdia, celebra la festa major l'1-O i té d'alcalde Josep Orni, un batlle també inexistent que ha arribat a ser entrevistat al programa *Popap* de Catalunya Ràdio. Parodiant la gran bola de neu en què s'ha convertit el nom a les xarxes socials, el suposat alcalde assegurava que eren un poble amb molta història i que la seva "recent digitalització" era conseqüència del fet que molts ciutadans no s'havien cregut que fos un municipi real. Convertit en un fenomen viral a les xarxes, Sant Esteve de les

El perfil a Twitter de l'Ajuntament de Sant Esteve de les Roures va ser un dels primers i ja té més de 20.600 seguidors.

Roures va tenir aviat Ajuntament. Si més no, un *compte oficial* a Twitter de l'Ajuntament. Amb una gla a l'escut i amb un fotomuntatge del suposat rètol d'entrada a la població en què s'informava que el municipi ja s'havia adherit a l'Associació de Municipis per la Independència (AMI).

La bola de neu s'ha fet gran tan ràpidament que ha estat motiu d'un segon error per part de la Guàrdia Civil. El suposat compte oficial del poble responia a una piulada del líder de Podem, Pablo Iglesias, elogiant com la Guàrdia Civil

havia salvat un immigrant de morir ofegat en arribar a les costes espanyoles. El compte de Sant Esteve li recordava el cas de Tarajal: "Un dia els salven i un altre els disparen fins que moren ofegats." Aquesta frase va acabar provocant una resposta indignada del compte oficial de la Guàrdia Civil, que tornava a donar per existent el municipi i es preguntava: "Des d'un compte oficial? Representen els seus ciutadans parlant de falsos impactes que no apareixen en cap autòpsia? No s'haurà equivocat de compte el CM?"

200 comptes i creixent

Sant Esteve de les Roures ja té més de 200 comptes "oficials" a Twitter i cada dia n'apareixen de nous. El compte de l'Ajuntament ja té més de 20.600 seguidors.

Avui, Sant Esteve de les Roures té universitat, bisbat, hospital, jutjats, agència tributària, comissaries locals de la Guàrdia Civil, la Policia Nacional i els Mossos d'Esquadra, biblioteca, Servei d'Emergències Mèdiques, agrupació sardanista, prostíbul, oficina de l'ONCE, registre, Starbucks i fins i tot un Montoro que assegura al compte ser el "màxim responsable de l'administració tributària" del municipi. I ja s'anuncia en breu el cartell musical del Primavera Sound local. Tot virtual, és clar, però d'un humor molt real a Twitter. ■

BAHARI CLUB
VINE A TASTAR ELS NOUS PLATS D'UNA CUINA NOVA
Amb productes de proximitat, qualitat i temporada.

Informació i reserves a info@bahariclub.com o al 606 608 333 · Platja Garbí S/N · 08370 · Calella

[f](https://www.facebook.com/bahariclub) [@](https://www.instagram.com/bahariclub) BAHARICLUBCALELLA
BAHARICLUB.COM

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Terres del català

REEDICIÓ · L'Institut Cartogràfic publica, amb motiu de l'Any Fabra, el facsímil del 'Mapa de les terres de llengua catalana', elaborat l'any 1921

Redacció
BARCELONA

L Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya (ICGC) ha reeditat i publicat en facsímil, amb motiu de l'Any Fabra, el *Mapa de les terres de llengua catalana*, un mapa escolar, elaborat i publicat el 1921 i que és d'un gran detall i bellesa. Fabra, com a president de la Comissió Editorial Pedagògica de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, va impulsar l'edició d'aquest mapa, que va ser patrocinat pel periodista i advocat Antoni de P. Aleu, tal com figura en la mateixa impressió.

El mapa ha estat presentat aquesta setmana, i la directora general de Política Lingüística, Ester Franquesa, hi va explicar que Pompeu Fabra sabia que

“un àmbit clau era l'escola i calia fer de tot per a l'escola, també mapes”.

El director de l'Institut Cartogràfic i Geològic de Catalunya (ICGC), Jaume Massó, va explicar que la cartografia és una eina especialment didàctica per visualitzar l'extensió d'una llengua, “sobretot quan aquesta llengua té mancances administratives com pot ser el suport d'un estat”.

El mapa delimita sobre una base topogràfica les terres de parla catalana. L'original, de 120x98 centímetres, entelat i envernissat, es conserva a la Cartoteca de l'Institut des del 1993. També es pot descarregar des de la Cartoteca Digital de l'ICGC.

El mapa tenia un ús escolar i per això portava unes fustes a la part superior i inferior que permetien penjar-lo a la paret de

l'aula. Quan es va publicar, el 1921, es podia comprar en paper per 12 pessetes i per 20 pessetes l'exemplar entelat.

El mapa el va elaborar la Secció Cartogràfica de la Mancomunitat de Catalunya, precedent de l'ICGC. El mecenes que el va patrocinar, Antoni de P. Aleu, havia emigrat a Amèrica el 1860 i es va establir a Buenos Aires. Fundador i president del Casal de Catalunya de la capital argentina, va dirigir el setmanari *L'Aureneta* i va ser un dels benefactors de la Protectora.

Una llengua unificada

Ester Franquesa va indicar que Pompeu Fabra sabia que “un àmbit clau era l'escola i calia fer de tot per a l'escola, també mapes” i que va impulsar que també es visualitzés en un mapa “tot el territori de la llengua catalana, i no només del Princi-

El mapa també es pot descarregar al web de l'ICGC ■ ICGC

pat”. “Fabra volia fer conèixer que la llengua és a set territoris conformats administrativa-

ment diferents, però que era una llengua unificada, i això s'havia de fer saber i treballar que es reconegués una com a entitat pròpia”, va dir. ■

III Trobada de Burros del Collsacabra

III Jornada Florida Guarnim els pables de Flora

II Trobada de Banderes de Carrer

XI Mercat dels Tastets de la Terra i les Trompetes

29 D'ABRIL DE 2018
L'ESQUIROL · CANTONIGRÒS

– Dissabte, 28 d'abril

Cantonigròs (Plaça de l'Església)

10.00 - 14.00 h. Jornada Florida, venda de flors.

L'Esquirol (Plaça Nova)

10.00 - 19.00 h. Exposició d'eines antigues de pagès. Gremi de Tonis de l'Esquirol.

Construcció de pallers. Gremi de Tonis de l'Esquirol.

Exposició fotogràfica: "20 anys fent l'aleta, Nyerros de la Plana" (Local d'Entitats).

– Diumenge, 29 d'abril. **L'Esquirol (Plaça Nova)**

10.00 - 19.00 h. Venda de productes agroalimentaris i artesans, degustació de tastets locals.

III Trobada de Burros del Collsacabra.

II Trobada de Banderes de Carrer.

Jornada Florida, venda de flors.

Exposició d'eines antigues de pagès. Gremi de Tonis de l'Esquirol.

Exposició fotogràfica: "20 anys fent l'aleta, Nyerros de la Plana" (Local d'Entitats).

10.30 h. "Geganters" Xerrada a càrrec de Jan Grau. Expert en Cultura Popular (Sala de Plens).

11.00 h. Taller de manualitats infantils.

12.15 h. Ballada dels Gegants de l'Esquirol.

13.00 h. Pujada al campanar. Premis i refrigeri per a tots els participants (Cursa. Inscripció 2€).

16.00 h. Tast de gintònics i "mojitos".

17.00 h. Tast de músics locals. Concert de versions.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La cançó d'en Puigdemont

ÈXIT • L'adaptació al català per a cant coral de la popular cançó alemanya 'Bi-Ba-Butzemann' acumula més de 2.000 descàrregues **VIRAL** • La popular tornada germànica ha corregut per les xarxes perquè sembla que digui "Viva Puigdemont"

Miquel Riera
GIRONA

"Au canta, «vi-va en Puigdemont! El nostre president diligent.» Així comença l'adaptació al català de la cançó popular infantil d'origen alemany *Es tanzt ein Bi-Ba-Butzemann*, l'enganxosa tornada de la qual sembla que digui "Viva Puigdemont" i que, des de fa uns dies, s'ha fet viral a les xarxes socials.

La versió catalana es va poder sentir per primer cop aquest diumenge passat a la manifestació a favor de la llibertat dels presos polítics. La van interpretar un grup de membres del grup coral Poble que Canta. Jordi Llobet, que els va dirigir, i Pep Mateu en van fer l'adaptació al català. Diferents vídeos d'aquesta actuació han

«Viva» en Puigdemont

Es Tanzt ein Bi-Ba-Butzemann

Adaptació al català:
Jordi Llobet i Martí
Pep Mateu i Boixaderas

Cançó infantil popular alemanya
Harmonització: Martí Ferrer i

corregut com la pólvora per les xarxes des de la llavors. "Puigdemont, el poble us espera. Heu d'investir-lo. Ni un pas enrere", diu també la versió catalana.

Martí Ferrer, director de la Polifònica de Girona i editor de l'editorial Música Ficta en va fer el mateix diumenge a la tarda una harmonització per a dues veus. "En tornar de Barcelona vaig anar per feina i el dilluns la

vam penjar al web de l'editorial. Des de llavors ja hi ha hagut més de dues mil descàrregues gratuïtes", explica Ferrer. "És una melodia molt senzilla i fàcil de cantar. La nostra adaptació és per a veus d'homes i de dones", diu l'editor, que aquest cap de setmana ha penjat, en la mateixa línia irònica, uns goigs de Sant Esteve de les Roures, el municipi fictici, inventat per la

Guàrdia Civil, que està sent tot un èxit a internet.

Es tanzt ein Bi-Ba-Butzemann es basa en la tradició del personatge Butzemann, una figura semblant a l'home del sac. La lletra de la cançó va ser publicada per primer cop l'any 1808. Des de llavors se n'han fet milers de versions. ■

**solucions
energètiques**

**Reformes integrals, calefacció, fontaneria,
electricitat, aire condicionat, gas, energia solar**

QUALITAT DE SERVEI

Truca'ns al

93 795 89 87

www.solucionsenergetiques.cat